

Нікс простягнула руку до розсипу мерехтливих зірок. Теплий подих лишав по собі імлисту хмарку в закрижаній п'їтмі, розмиваючи краєвид так, що він скидався на чарівну ілюзію. На середній палубі «Боривітра» вона була сама, заморожено милувалася дивом над головою. Вона ніколи й уявити не могла, що поза сонцем існує такий сйнистий мерехт.

Та знов таки, звідки мені було знати?

Вітроплин летів собі далі на захід під аркою нічого неба, й Нікс усвідомила, яким обмеженим донедавна було її існування. Усе своє життя вона збула на території Корони, де ніч була радше притлумленим присмерком дня. Дівчина пригадала бронзовий планетарій у шкільному астронікумі, де сонце уособлював сферичний чайник з розпеченим вугіллям, а навколо нього на дротах і шестернях оберталися крихітні планетки. Пригадала третю сферу — Персть — яка кружляла в складному танці планетарію. Рухаючись навколо сонця, її світ ніколи не відвертався обличчям від нього. Один його бік завжди згорав під безжальним жаром Верхнього Батька, натомість інший був навічно позбавлений Його тепла, замкнений у вічній замерзлій темряві. Корона тягнулася між цими крайнощами кільцем земель між кригою і полум'ям, де життєдайна любов Верхнього Батька плекала тих, хто внизу.

А тепер ми лишили все те далеко позаду.

Вона підсунула руку до причини цього небезпечного польоту. Відчула, як німіють від холоду голі пальці, виміряла кружальце повного місяця, у цих темних землях яскравого, мов ліхтар. Спробувала оцінити, чи збільшився його лик, вишукуючи свідчення того, що її пророцтво про падіння місяця може стати реальністю. Вона знову

почула крики з того видіння, відчула спустошливе дрижання землі, а потім оглушливу тишу знищення світу, коли місяць вривався в Персть.

Нікс не могла сказати, чи побільшав місячний лик, але не сумнівалася у своєму пророцтві, спровокованому отрутою пів року тому. Алхімік Фрелл лише підтвердив його власними розрахунками, методами значно точнішими за пальці Нікс. За його словами повний місяць поступово більшав, і за останнє десятиліття ці зміни суттєво пришвидшилися. Бронзова жінка, Шія, навіть назвала приблизну дату кінця світу: *«Не довше, ніж через п'ять років. Можливо, усього через три»*.

Нікс відчувала, як тисне на неї цей обмежений термін. Немовби на груди їй скинули віз із камінням. Навіть відпочиваючи, вона часто ловила себе на тому, що їй складно дихати. Решту літа і більшу частину осені їхній гурт витратив на підготовку до цієї мандрівки в Закрижанілі Пустоща. Вони не ризикнули квапитися, а надто, коли про ці крижані землі було відомо так мало. І тепер, коли зимове сонцестояння вже на носі, попереду в них ще сотні ліг дороги, а час спливав так стрімко.

У розпачі вона опустила руку й натягнула на пальці оторочену хутром рукавичку. Відколи вони перетнули гористі Крижані Ікла — ту шпичасту перепону із засніжених вершин, що позначала межу між Короною і Крижаними Пустощами, — місяць уже тричі наливався й марнів. Нікс тричі спостерігала, як темна Мисливиця переслідує осяйного Сина по колу. Щоразу, коли Син знову показував свій повний лик, Нікс вислизала надвір, як-от зараз, підіймалася на відкриту палубу «Боривітра», щоб оцінити холодне обличчя місяця.

Та це не єдина причина, чому вона проміняла тепло корабля на морозний холод відкритої середньої палуби.

Вона ступила кілька кроків уздовж правого борту, оминаючи попруги велетенського газового балона, що

затуляв собою значну частину неба. Вищукувала поглядом прикметний серпик братового силуету на зоряному тлі. Прислухалася до його поклику крізь птьму. Чула, як сколюється крига з величезних тяглових тросів, що з'єднували корабель із балоном, але окрім цього навколо панувала тиша. Мовчали навіть іскрожарні горнила, які гнали судно вперед, їхні дефлектори запечатали від холоду, намагаючись втримати тепло всередині вітроплина.

Упродовж мандрівки команда покладалася насамперед на течії небесної річки, що текла на захід і несла їх уперед. Безперечно, корабельні горнила могли пришвидшити їхній політ, але запаси іскрожару треба було берегти, попри те що в надрах «Боривітра» були додаткові баки. Пального їм мало вистачити не лише, щоб перетнути Пустоща, а й щоб повернутися, якщо їхні пошуки будуть вдалими.

Нікс сперлася на поручень, оглядаючи небо, її серце забилося трохи натужніше.

— Де ти? — прошепотіла вона крізь шарф.

Поки вона шукала, вітер лоскотав їй щоки пасмами темного волосся, що вибилися із зачіски. У ньому вже не було й натяку на колишнє тепло. Дівчина уявила дві річки-близнючки, що текли в небесах. Вища з двох — якою мандрував корабель — безперервним потоком несла на захід пекучий жар розпеченого боку Персті, а потім поверталася холоднішою течією, що огинала землю й море. Саме ці дві річки — що вічно плинули в різних напрямках — благословили землі Корони кліматом, придатним для життя. Ієромонахи вірили, що все це завдяки богам-близнюкам: полум'яному Гаддису і крижаному велетню Маддису, які роздмухали ці небесні річки. Натомість алхіміки наполягали, що це природний рух повітряних мас, що виник між двома крайнощами Персті.

Нікс не знала чому вірити. Упевнена була лише в одному: так далеко в Пустощах гаряча річка несла в собі

обмалъ життєдайного тепла. І надалі їхній шлях ставати-
ме ще холоднішим. Подейкували: якщо зайти достатньо
глибоко в Пустища, там навіть саме повітря крижаніє.

Знаючи про це, Нікс шукала поміж зірок названого
брата. Він потребував цих недовгих польотів, щоб роз-
правити крила й звільнитися від тісноти нижньої палуби
«Боривітра». Але цього разу він залетів значно далі, ніж
зазвичай. Тривога стиснула Нікс горло. У неї тремтіли
руки й ноги, але не лише від холоду.

Повертайся до мене.

Поки Нікс чатувала, зсередини корабля до неї долинули
переливи другого Вечорового дзвона. Вона здригнулася,
міцніше кутаючись у пальто і підтягуючи каптур до щік.
У неї починали цокотіти зуби.

Його немає вже повний дзвін.

Засмучена й стривожена, вона вдивлялася в обшир
поколотої криги далеко внизу, що відбивала сріблясте
саяво повного місяця. Не знайшовши відповідей у без-
межних просторах Крижаного Щита, вона знову підвела
погляд угору. Ледь чутно замутикала, випускаючи кілька
ниток пісні приборкання.

— Де ти? — співала вона до зірок.

Потім відчула його: дроз прокотилася їй по хребту,
розходячись теплом у черепі.

Полегшене зітхання вирвалося імливим видихом.

— Башалія...

Велика тінь накопилася на балон і шугнула з небес
перед нею. Розкинувши крила супроти зоряного неба,
кажан Міра накренився, щоб розвернутися. Під час цьо-
го повороту лоскотливе тепло розрослося в тихе скімлен-
ня, радше відчуття, ніж звук, легку вібрацію барабаних
перетинок.

Вона позадкувала. Пірнувши, розкинуті крила спій-
мали повітря, сповільняючи кажана. Нікс відступила ще

трохи, щоб звільнити місце. Слушне рішення. Пірнаючи
попід газовим балоном, він випустив із кігтів чимале
стегно якогось великого звіра. Шматок туші, що масою
завиграшки заважив би на сотню каменів, відскочив
і ковзнув по палубі, лишаючи по собі кривавий слід.

Після цього Башалія й собі опустився на корабель.
Шкрябнув кігтями по дошках, вгризаючись у них, щоб
мати точку опори, а потім врешті зупинився.

Нікс обійшла криваве місиво й заквапилася до друга.

Він розкинув навколо неї крила, мовби обіймаючи.
Оksamитові ніздрі торкнулися її щоки. На неї війнуло
теплим подихом. Його тіло було палахкотливим ба-
гаттям серед морозу. Вона горнулася до цього тепла.
Пальцями чухала густе хутро за високим вухом. Іншу
долоню поклала йому на груди, відчуваючи серцебиття.
Стукотіння вже сповільнювалося після напруженого
полювання.

— Башаліє, не можна відлітати так надовго, — лагідно
дорікнула йому. — Ти змусив мене хвилюватися.

Він заспокійливо забринів їй у відповідь.

Після цього вона запустила пальці глибше. Оцінила,
яким щільним відросло хутро. Його тіло швидко при-
стосовувалося до холоду, і це вражало. Нікс не єдина
зауважила таку зміну. Кріш — алхімік, якого Фрелл від-
рядив супроводжувати їх у мандрівці, — теж помітив: до-
датковий шар жиру, щільніше хутро, навіть потовщення
носової перетинки Башалії. Кажан неначе наслідував
дефлектори корабельних горнил, звужуючи всі отвори
в своєму тілі, щоб втримувати тепло. Алхімік ще й сточив
з її друга трохи крові й повідомив, що зміни були й у ній:
*«Суттєве збільшення частки червоних кров'янистих
клітин, а також значно триваліший час, потрібний на
замерзання крові»*. Останнє Кріш списав на появу стій-
ких до холоду хімічних речовин, які йому досі не вдалося
визначити. Виснував він таке: *«Складається враження,*

що все тіло цієї істоти стрімко змінюється, щоб пристосуватися до нового довкілля».

Нікс воліла б, щоб це стосувалося і її теж.

Навіть огорнута теплом Башалії, вона тремтіла. Їм треба спускатися вниз. Вона підняла підборіддя й тихо заспівала, відпускаючи нитки пісні приборкання до нього, щоб поділитися бажанням повернутися в тепло корабля.

На мить він притиснув її до себе міцніше, обіймаючи довгим хвостом і пригортаючи ближче. Її оповив його важкий мускусний запах. Попри тілесні зміни, його аромат був незмінний. Нікс вдихнула цей мускус, наповнюючи ним легені, дозволяючи йому стати частиною її ества. Пахло гіркуватою сіллю й вологим хутром, а в глибині жевріла різкувата сірчана нотка. Попри плин часу він досі носив у собі аромат боліт. Це нагадало Нікс про її дім у тих затоплених землях і про все, що вона втратила.

Неньо, брати: Бастан і Аблен...

Усі мертві.

Вона пірнула глибше в мускус Башалії, за допомогою його запаху збуджуючи свої спогади. Не лише про минуле, яке розділила з родиною, а й про те, що було значно давніше, майже забуте. Нікс пригадувала лише крихти. То був час, зітканий із запахів, смаків, доторків. Немовлям після смерті матері вона опинилася покинута серед болота. І нізащо не змогла б вижити в тій суворій місцині, якби її не знайшла кажаниха й не забрала до себе. Ця велетка вигодувала Нікс і піклувалася про неї.

І не лише про мене.

Вмостившись під тими самими крилами, маленький кудлатий братик ділив із нею наліт молока груди.

Вона занурила пальці ще глибше.

Башаліє...

Його аромат, тепло його тіла слугувало нагадуванням про те, що того страшного дня вона втратила не всю

родину. Їй хотілося тримати його біля себе, побути тут ще трохи, але вона знала, що їм обом треба спускатися вниз.

Нікс поклала долоні йому на груди й відштовхнула ковдру крил. Її одразу вразив холод. Кінчики високих вух Башалії вже почали братися памороззю.

— Знайдімо для себе теплу плиту й сподіваймося, що в неї недавно підсипали вугілля.

Вона повернулася до трохи піднятої кормової палуби й дверей, що вели в нижні відсіки корабля. Та не встигла ступити й кроку, як позаду розчахнулися двері кормової палуби. Злякавшись, вона рвучко розвернулася. Її миттю засліпило сяйво ліхтаря.

Башалія ширше розкинув крила, оборонно, немовби відчувши її неспокій.

Вона заспокійливо підняла до нього руку, впізнавши непроханого гостя за його сяйвом.

— Джейсе? — Нікс не розуміла, чому він піднявся. — Що ти тут робиш?

Вона знала, що її друг і колишній вчитель не любить холод. І все ж він прийшов по неї, закутаний у щільну ковдру, його подихи здіймалися хмарками пари. Перетинаючи заледенілу палубу, він уважно дивився, куди ступав.

— Я хотів дещо обговорити з тобою наодинці, — сказав він. — Дещо цікаве і, мабуть, важливе. А потім Грейлін спіймав мене, коли я саме підіймався сюди. Наказав усім зібратися в рубці. Дарант помітив щось попереду. І судячи з похмурого тону Грейліна, це щось тривожне.

— Він завжди похмурий, — нагадала Нікс.

— Може, й так, але ліпше поквапитися. А надто тому, що він не знає, що ти тут угорі сама.

— Зовсім ні. Я не сама, — вона погладила Башалію, який знову склав крила.

— Сумніваюся, що Грейліна ця заувага втішить.